

Arrest

nr. 144 674 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2012 werd de beslissing genomen waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2009 werd ingediend te ingevuld op datum van 25.06.2010, 10.06.2011 en 31.05.2011 werd aangevuld door :

F. S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 14 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens armoede en gebrek aan werkgelegenheid, maar hij verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering zouden kunnen blijkt uit de stukken die hij heeft voorgelegd bij zijn visumaanvraag van 28.05.2003 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, dat hij sinds 2000 tewerkgesteld was bij de firma Contraset en dat hij ook loonfiches heeft voorgelegd.

Daarnaast verklaart betrokkene ook dat zijn broer over een wettig verblijf beschikt in België door zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit gegeven een grond voor regularisatie zou zijn en wat zijn beroep op het artikel 8 EVRM betreft, toont betrokkene niet aan dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. Betrokkene levert geen concrete bewijzen dat hij met zijn broer schoonzus daadwerkelijk een gezin vorm. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. Bovendien kan betrokkene in het land van herkomst steeds een visum kort verblijf aanvragen om zijn familie te bezoeken, zoals hij op 28.05.2003 heeft gedaan.

Betrokkene verklaart verder dat een machtiging tot verblijf heeft ingediend in zijn land van herkomst, maar dat deze hem werd geweigerd en enkel zou worden toegestaan in het kader van een huwelijk, Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven en bovendien dient hierbij worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko, betrokkene op 03.06.2003 een visum kort verblijf heeft toegekend.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene door zijn medische toestand niet zou kunnen reizen, verzuimt betrokkene het om een medisch attest voor te leggen die dit element bewijst. Wat betreft de verwijzing naar zijn medische toestand, dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij op 07.06.2011 dergelijke aanvraag heeft ingediend, maar dat deze op 03.08.2011 onontvankelijk werd verklaard en op 29.08.2011 aan betrokkene werd betekend.

Verder verwijst betrokkene ook naar het feit dat hij wou huwen met de Belgische onderdaan, mevrouw G.A., maar dat betrokkenen uiteindelijk besloten om dit huwelijk niet te laten doorgaan. Hierbij dient opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit element kan aldus niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Wat betreft de verankering van betrokkene, namelijk het feit dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd, aanwezigheidsattesten en deelcertificaten voorlegt, de verklaring van de heer G.F. dat

betrokkene eerlijk, oprecht, open, intelligent en werkbereid is en de verklaring dat betrokkene werkbereid is en met zijn diploma kapper snel tewerkgesteld zou kunnen worden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene kwam naar België in 2003 met een visum kort verblijf en werd gemachtigd tot een verblijf van 30 dagen. Betrokkene heeft echter besloten niet naar zijn land van herkomst terug te keren maar zich in illegaal verblijf te nestelen. Op 10.11.2008 werd bovendien aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, maar hij heeft nagelaten hieraan gevolg te geven. Het principe wordt gehanteerd dat de betrokken persoon in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende dus alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en diende bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij tot verder illegaal in het land verbleef. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 1991), alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij citeert artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geeft een theoretische toelichting over de aangehaalde rechtsregels en licht het middel in vier onderdelen verder toe als volgt:

“Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) met meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. X dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat met aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen.

De reden daarvoor is volgens de bestreden beslissing dat verzoeker zelf voor deze situatie verantwoordelijk zou zijn, zich bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld en het feit dat hij geïntegreerd is louter het gevolg van zijn eigen houding zou zijn.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in oktober 2009, meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

Hij deed dit overigens op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze twee jaar op illegale wijze in het Rijk verbleven doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

De verklaringen van verzoeker m.b.t. het wettig verblijf van zijn broer in België en het feit dat hij met zijn broer en schoonzus daadwerkelijk een gezin vormt, worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris afgewezen wegens gebrek aan bewijs.

Waar deze vaststelling op zich mogelijk juist is, wordt er echter ten onrechte aan voorbijgegaan dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging destijds indiende onder verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 en welke slechts het bewijs van welbepaalde feiten en elementen vereisten (relevant voor deze criteria).

Zoals afdoende ter staving van het derde onderdeel uiteengezet was verzoeker volkomen gerechtigd om dit te doen.

Meerbepaald mocht verzoeker erop vertrouwen dat de aanvraag welke hij indiende onder verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 ook volgens deze normen zou worden beoordeeld.

Door de aanvraag van verzoeker nu te beoordelen in het licht van andere criteria en daarbij te oordelen dat bepaalde elementen, die vreemd waren aan de criteria van de instructie dd. 19 juli 2009, met door verzoeker worden bewezen, wordt dit rechtmatig vertrouwen beschaamd.

Minstens had de gemachtigde van de Staatssecretaris verzoeker dienen uit te nodigen om de nodige bewijzen voor te brengen, alvorens dit element aangaande de verblijfssituatie van en de gezinsvorming met zijn broer te beoordelen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, 43)

De bestreden beslissing heeft derhalve de zorgvuldigheidsplicht geschonden en dient te worden vernietigd."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. X).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in alle middelonderdelen kritiek levert op de instructie die niet werd toegepast.

Verweerder motiveerde correct dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Verzoeker die er zich in se over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van “de instructie van 19.07.2009” terwijl hij hier wel aan voldoet. De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Verzoeker stelt dat de vernietiging van de instructie verweerder er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, maar dit doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Verweerder dient immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoeker stoort zich voorts aan de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De verwijzing naar dit arrest in de bestreden beslissing is correct en pertinent. Er kan niet worden ingezien hoe verweerder een verkeerde lezing zou gegeven hebben van dit arrest door ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de aanvraag te onrechte ontvankelijk werd verklaard. Het ontvankelijk verklaren van de gedane aanvraag strekt hem echter tot voordeel. Derhalve heeft hij geen belang bij deze grief.

De Raad wijst er voorts nog op dat verweerder niet gehouden is, wanneer hij de aanvraag ontvankelijk verklaart, aan te geven op grond van welke buitengewone omstandigheden hij dit doet. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is in het kader van een ongegrondheidsbeslissing niet aan de orde.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ontkent initieel precair en vervolgens jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven te hebben alvorens onderhavige aanvraag te hebben ingediend. Het zich bewust nestelen in illegaal verblijf dateert bijgevolg van voor de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid. Waar hij stelt dat het persisteren in illegaal verblijf een reden tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het komt verweerder binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of het lange verblijf van verzoeker op in casu grotendeels illegale wijze, de toekenning van een machtiging tot verblijf verhindert. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas in 2012 is genomen, doet hieraan geen afbreuk. Er kan geen verkeerde feitelijke beoordeling worden vastgesteld.

Tot slot stelt verzoeker dat ten onrechte de sociale verankering en banden van verzoeker worden afgewezen “wegens gebrek aan bewijs”, en “dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging destijds indiende onder verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 en welk slechts het bewijs van welbepaalde feiten en elementen vereisten”. Verzoeker ondersteunt deze stelling door te verwijzen naar het derde middelonderdeel, doch dit middel werd reeds door de Raad niet aanvaard.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze met alle nodige stukken te onderbouwen.

Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat verweerder niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen redenen zijn om de verblijfssituatie van verzoeker te regulariseren en de aanvraag derhalve ongegrond is. Het loutere gegeven dat verzoeker niet akkoord is met de beoordeling die verweerder heeft gemaakt, en de door hem aangevoerde elementen naar mening van verzoeker wel redenen tot regularisatie uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS